

Άρειος Πάγος 705/1974, Τμ. Β'

Πηγή: ΝοΒ 23/75 σελ. 298

Περίληψη: Εργάτης. - ατύχημα εργατικών επισυμβάν προ ν. 18/1944. - αποζημίωσις προσδιωρισμένη εις δραχμάς. - θεωρείται εξοφληθείσα κατά ν. 18/1944. - έννοια "γενεσιουργού αιτίας" άρθρ. 5 § 2 αυτού. - απαιτήσεις αποζημιώσεως κατά το κοινόν δίκαιον κατ' άρθρ. 16 ν. 551 (διά δόλον εργοδότη ή μη τήρησιν όρων ασφαλείας εν τη εργασία). - προσδιορισμός εις δραχμάς μετά ν. 18/1944. - δεν υπόκειται εις νομισματικήν ρύθμισιν αυτού.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ.Χ. ΚΟΜΟΤΟΥΡΟΣ, αρεοπαγίτης

Εισηγητής ο κ. Π. ΒΟΥΓΑΣ, αρεοπαγίτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Καλομοίρης, Χ. Καλπούζος, Γ. Τρίμης

Επειδή, κατά την έννοιαν των διατάξεων των άρθρων 5 § 2 νόμου 18/1944 και 1 § 2 α.ν. 1073/1946 οφειλαί, στηριζόμεναι εις γενεσιουργόν αιτίαν, υφισταμένην προ της ισχύος του νόμου 18/1944, συνιστάμεναι άμα τη γενέσει των ή τουλάχιστον προ του νόμου τούτου εις ακριβώς καθωρισμένην ποσότητα δραχμών και παραμείνασαι ανεξόφλητοι μέχρι της 11ης Νοεμβρίου 1944, λογίζονται εξοφληθείσαι κατά την ημέραν ταύτην, άνευ δε διακρίσεως της, εξ ης απορρέουν αύται, αιτίας (συμβατικά, εκ του νόμου κλπ.). Γενεσιουργός δε αιτία υπό την ανωτέρω έννοιαν υφίσταται, όταν συνετελέσθησαν προ της ισχύος του νόμου 18/1944 άπαντα τα στοιχεία, άτινα απαιτούνται κατά νόμον προς δημιουργίαν του δικαιώματος, εις το οποίον αντιστοιχεί η υποχρέωσις ως οφειλή δραχμών. Εξ ετέρου, ως προκύπτει εκ των διατάξεων των άρθρων 3 και 4 β.δ. 24 Ιουλίου/25 Αυγούστου 1920 "περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος παθόντων εν τη εργασία εργατών ή υπαλλήλων" η λόγω εργατικού ατυχήματος αποζημίωσις των κατά τας διατάξεις αυτού δικαιουμένων προσώπων υπολογίζεται βάσει του κατά την ημέραν του ατυχήματος μισθού του παθόντος, εξ ου έπεται, ότι η αντιστοιχούσα εις το δικαίωμα τούτο οφειλή, ήτις επακριβώς καθορίζεται υπό των διατάξεων των άρθρων τούτων, συνίσταται άμα τη γενέσει της εις νόμισμα κυκλοφορούν κατά την ημέραν του ατυχήματος και επομένως πρόκειται περί οφειλής ωρισμένης ποσότητος δραχμών, εμπιπτούσης ως τοιαύτης, επί ατυχήματος, επισυμβάντος προ της ισχύος του νόμου 18/1944, εις την εκτεθείσαν ρύθμισιν, ως τούτο δήλον καθίσταται και εκ του ότι ο μεταγενέστερος του νόμου 18/1944 νομοθέτης διά των υπ' αριθ. 50123/1947, 40135/1949, 38904/1957 και 20240/1918 αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών, Δημοσίων Έργων-Συγκοινωνιών, Εμπορικής Ναυτιλίας και Εργασίας, εκδοθεισών κατά νομοθετικήν εξουσιοδότησιν εκ του άρθρου 7 ν. 1224/1944, κυρωθέντος διά της υπ' αριθ. 324/1946 πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου, αναπροσήρμοσε τας αποζημιώσεις μόνον των μετά την 11 Νοεμβρίου 1944 παθόντων εν τη εργασία εργατοϋπαλλήλων, ουχι δε και τας των προγενεστέρως παθόντων, επικυρών ούτω και διά τούτου την, ως άνω, έννοιαν των διαληφθεισών διατάξεων περί αποσβέσεως των αξιώσεων αποζημιώσεως διά τα προ της 11ης Νοεμβρίου 1944 επισυμβάντα εργατικά ατυχήματα, ου ένεκα λόγου δεν υφίστατο περίπτωσης αναπροσαρμογής των. Κατ' ακολουθίαν ούτω και το δίκασαν εφετεριον αποφηνάμενον, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του δείκνυται, ακολούθως δε απορρίψαν την έφεσιν της εναγούσης και ήδη αναίρεσιούσης κατά της πρωτοδίκου αποφάσεως, δι' ης απερρίφθη η αγωγή αυτής, διώκουσα την πληρωμήν αποζημιώσεως ένεκεν εργατικού ατυχήματος, επισυμβάντος τω συζύγω αυτής προ του νόμου 18/1944, ήτοι την 21 Ιουλίου 1942, ορθώς τας εν αρχή διαληφθείσας διατάξεις ηρμήνευσε και εφήρμοσε, ας ουδ' εκ πλαγίου παρεβίασε, διαλαβόν σαφή και επαρκή αιτιολογίαν και οι αντίθετοι, πρώτος και δεύτερος υπό στοιχ. β' εν τω αναιρετηρίω, λόγοι αναίρέσεως είναι απορριπτέοι, ως αβάσιμοι.

Επειδή, είναι μεν αληθές, ότι όταν το εργατικόν ατύχημα δύναται να αποδοθή εις δόλον του εργοδότη ή επήλθεν ένεκα μη τήρησεως των υπό των νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών επιβαλλομένων όρων ασφαλείας εν τη εργασία, η υπό του άρθρ. 16 του κωδικοποιημένου νόμου 551/1915 χορηγουμένη εις την περίπτωσησιν ταύτην εις τον εξ εργατικού ατυχήματος παθόντα ή τα κατά το άρθρ. 6 αυτού δικαιούμενα πρόσωπα αξίωσις αποζημιώσεως κατά το κοινόν αστικόν δίκαιον, κατ' εκλεκτικόν δικαίωμα αντί της εκ του νόμου τούτου αποζημιώσεως, δεν υπόκειται εις την ρύθμισιν του άρθρ. 5 § 2 νόμου 18/1944, διότι τούτο, κατά την αληθή έννοιάν του, εφαρμογήν έχει οσάκις η εις δραχμάς προγεγεννημένη απαίτησις είναι ήδη άμα τη γενέσει της ή τουλάχιστον προ της ισχύος του νόμου 18/1944 εκπεφρασμένη εις ακριβώς καθωρισμένην ποσότητα δραχμών, ουχι δε και όταν προς εξόφλησιν προγεγεννημένης απαιτήσεως απαιτείται προηγουμένη εκτίμησις προς εξεύρεσιν του ποσού των οφειλομένων δραχμών, τούθ' όπερ συντρέχει και οσάκις ζητείται αποζημίωσις προς αποκατάστασιν της εξ εργατικού ατυχήματος ζημίας κατά το κοινόν αστικόν δίκαιον, όποτε συνιστάται μεν το αντικείμενον της οφειλής εις

δραχμάς, διά την εξεύρεσιν όμως του ακριβούς ποσού τούτων απαιτείται να γίνη προγουμένη αποτίμησις, πλην εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ του δικογράφου της ενδίκου αγωγής, υποκειμένου, κατ' άρθρ. 561 § 2 Κ.Πολ.Δ., εις τον έλεγχον του Αρείου Πάγου, αύτη δεν περιλαμβάνει τοιαύτην βάσιν κλπ.) - (Επικυρούται η Εφ. Αθ. 6552/1973).